

РЕШЕНИЕ

№ 6023

гр. София, 20.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 23.09.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Геновева Йончева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **6041** по описа за **2022** година докладвано от съдия Зорница Дойчинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/:

Образувано е по касационна жалба от С. Н. С., срещу решение № 1871 от 27.05.2022 г. на Софийски районен съд, НО, 98-ми състав, постановено по НАХД № 988/2022 г., с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 21-4332-021214/19.10.2021 г., издадено от началник сектор в отдел „ПП“ към СДВР, с което на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДвП, на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 700 лв. и лишаване от правото да управлява МПС за срок от три месеца, за извършено нарушение на чл. 21, ал.1 ЗДвП.

Касаторът изразява несъгласие с изводите на районния съд, като излага мотиви за неправилност и незаконосъобразност. Твърди, че в решението си съдът не е извършил обективна и всеотнашна проверка на фактите и не е обсъдил в цялост възраженията срещу НП и АУАН. Моли за отмяна на решението на СРС и отмяна на оспореното НП.

В съдебно заседание, не се явява, представлява се от адв. Т., който поддържа жалбата и моли за отмяна на решението и отмяна на НП.

Ответникът, представляван от юрк. В., взема становище за неоснователност на жалбата. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административна съд С.-град, IX-ти касационен състав след като прецени допустимостта на жалбата и обсъди направените в нея възражения, събраните по делото доказателства и извърши проверка на обжалваното решение, съобразно разпоредбите на чл. 218 и чл. 220 от АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

За да постанови обжалвания съдебен акт, решаващият състав на СРС е приел, че на 12.06.2021 г., в 11.07 ч. в [населено място], на бул. В. В., от ул. В. към ул. Поп Г., касаторът е управлявал лек автомобил „Пежо 207“, с рег. [рег.номер на МПС], като срещу И., при ограничение 50 км./ч. за населено място, водачът управлява с наказуема превишена скорост 103 км./ч.

Нарушението е установено с АТСС АРН САМ S1 № 11743С7. За нарушението е направен снимков материал. Представени са доказателства – протокол от проверка на система за видеоконтрол от БИМ, от който се установява, че техническото средство е преминало преглед за техническа годност на 01.10.2020 г.

Направена е проверка относно собствеността на лекия автомобил, който е засечен с превишена скорост, от която е установено, че същото е собственост на С. Н. С., която е представила декларация по чл. 188 от ЗДвП, с която декларира, че лекият автомобил, на 12.06.2021 г., около 11.07 ч. е управляван от нея.

След установяване на извършеното нарушение и установяване собственикът на лекия автомобил, чиято скорост е била отчетена и лицето, което го е управлявало, е издаден АУАН № 66578227.08.2021 г. от мл. автоконтрольор при Отдел „ПП“ при СДВР, в който било описано констатираното нарушение. Нарушението е квалифицирано като такова по чл. 21, ал. 1, вр. чл. 165, ал. 2, т. 6 ЗДвП. АУАН е съставен в присъствието на нарушителя. АУАН е подписан без възражения, такива не са направени и в срока за това.

Въз основа на АУАН е издадено НП № 21-4332-021214/19.10.2021 г., издадено от началника сектор, в отдел „ПП“ към СДВР, с което на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДвП, на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 700 лв. и лишаване от правото да управлява МПС за срок от три месеца, за извършено нарушение на чл. 21, ал.1 ЗДвП.

НП е връчено на жалбоподателя на 05.01.2022 г.

По делото е представена справка картон на водача, от която се установява, че на жалбоподателя са издавани два НП и ЕФ за нарушения на ЗДвП.

По делото са представени доказателства за компетентността на актосъставителя и издателя на НП.

Пред СРС са събрани и гласни доказателства, като са разпитани свидетели.

Съобразявайки така описаната и възприета фактическа обстановка, СРС е постановил обжалваното Решение № 460398 от 30.07.2018 г., постановено по НАХД № 16198/2017 г., с което е потвърдил електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство Серия К № 1305346, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лв., за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Предмет на разглеждане е Решение № 1871 от 27.05.2022 г., постановено по НАХД № 988/2022 г., с което СРС е потвърдил № 21-4332-021214/19.10.2021 г., издадено от началник сектор в отдел „ПП“ към СДВР, с което на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДвП, на С. Н. С., е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 700 лв. и лишаване от правото да управлява МПС за срок от три месеца, за извършено нарушение на чл. 21, ал.1 ЗДвП.

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна и при спазване на преклузивния срок.

Съдът намира подадената жалба за неоснователна, а решението на СРС за правилно, поради следните съображения.

При субсидиарното действие на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените принципи. По повод приетата за установена по делото фактическа обстановка, настоящият съд счита, че СРС е събрал необходимите и относими доказателства, в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които се споделят от настоящия касационен състав.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му, сезиран с подадена от С. С., допустима жалба.

В процесния случай, АУАН е издаден от компетентен орган - мл. автоконтролор при ОПП-СДВР, а НП от началник сектор към СДВР, отдел ПП, надлежно упълномощени, в предвидената от закона писмена форма. При издаването им е спазен процесуалния ред за това, като е налице редовна процедура по връчването и на двата акта. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от ЗАНН /ТП № 1/27.02.2015 г. по т.д. № 1/2014г. на ВКС и ВАС/.

АУАН и процесното НП съдържат предписаните от закона реквизити като минимално изискуемо съдържание - чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. АУАН и НП съдържат описание на нарушението и датата на извършването му, установен е нарушителя, по съответния за това ред, посочен е издателя на акта, а обстоятелствата при извършването му са конкретизирани в пълнота. Предвид на това и АУАН и издаденото въз основа на влезлия в сила акт, НП, са издадени при спазване на процесуалните правила. В АУАН са описани основните и съществени обстоятелства, свързани с нарушението, като се съдържат всички индивидуализиращи нарушителя и нарушението данни. Нарушението е индивидуализирано в достатъчна степен, така че да може жалбоподателя да разбере какво е нарушил.

За да потвърди НП, съдът е възприел описаната от АНО фактическа обстановка, като

е счел, че извършеното нарушение е безспорно доказано от събраните доказателства, и по-конкретно от показанията на актосъставителя и приобщения снимков материал. Приел, че по делото не са ангажирани доказателства противостоящи на събраните и установяващи извършването на нарушението по несъмнен начин.

Съдът споделя изложеното в решението на СРС, поради което счита, че решението е правилно и законосъобразно. Съдът намира, че по делото е доказано, че на 12.06.2021 г., в 11.07 ч. в [населено място], на бул. В. В., от ул. В. към ул. Поп Г., С. е управлявала лек автомобил „Пежо 207“, с рег. [рег.номер на МПС], като срещу И., при ограничение 50 км./ч. за населено място, управлява с наказуема превишена скорост 103 км./ч. В съставеното НП, нарушението е описано по начин, който дава възможност на лицето да разбере повдигнатото му административно наказателно обвинение. Отражена е посоката на движение на МПС, управлявано от жалбоподателя, както и е конкретизирано населеното място, в което е извършено нарушението, улицата, по която се е движело МПС-то, посоката на движение, датата и часа на преминаване през участъка, в който е засечена превишената скорост. По отношение съдържанието на процесното НП и неговото съответствие с изискванията на закона, СРС е изложил подробни мотиви, които се споделят от настоящата инстанция.

Разпоредбата на чл. 165, ал. 2, т. 6 ЗДвП урежда правото на контролните органи, при установяване на нарушения на правилата за движение по пътищата да използват технически средства или системи. В конкретния случай е използвано преносима система за контрол на скоростта АТСС АРН САМ S1 № 11743С7, което заснема точна дата, час и рег. номер на МПС и скорост, данните от което са подробно описани, в издадения АУАН и в последствие в НП. Представени са доказателства за изправност на техническото средство, като е представен протокол от проверка на мобилната система от 01.10.2020 г.

С разпоредбата на чл. 21, ал.1 от ЗДвП е въведена забрана за водачите на пътни превозни средства да превишават изрично посочените стойности, съобразно категорията на съответното МПС. В разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП / ДВ, бр. 101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г./ е предвидено, че за превишаване на скорост над 50 km/h, нарушителя се наказва с глоба от 700 лв., и три месеца лишаване от право да управлява моторно превозно средство, като за всеки следващи 5 km/h превишаване над 50 km/h глобата се увеличава с 50 лв. Правната квалификация на нарушението съответства на установените по делото факти, поради което правилно съдът е потвърдил наложеното наказание. Наложено на жалбоподателя наказание е определено в предвиден за това размер от 700 лв. и три месеца лишаване от свобода, поради което невъзможно е намаляването на нито едно от двете кумулативно предвидени наказания. В разпоредбата на чл. 27 от ЗАНН е предвидено, че административното наказание се определя съобразно с разпоредбите на този закон в границите на наказанието, предвидено за извършеното нарушение, като при определяне на наказанието се вземат предвид тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване и другите смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, както и имотното състояние на нарушителя. Смекчаващите обстоятелства обуславят налагането на по-леко наказание, а отегчаващите - на по-тежко наказание. Предвидено е, че заменянето на предвидените за нарушенията наказания с по-леки по вид не се допуска освен в случаите, предвидени в чл. 15, ал. 2 ЗАНН, в която е предвидено, че на непълнолетните административното наказание глоба се заменя с обществено

порицание. Не се допуска също така определяне на наказание под предвидения най-нисък размер на наказанията глоба и временно лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност.

Не може да бъде споделено възражението на жалбоподателя, че не е установено категорично, че максимално разрешената скорост в процесния участък е по-голяма от 50 км./ч. Да не се даде вяра на посоченото от контролните органи ограничение за населено място, означава, че съдът следва да изисква за всяка една улица и булевард в населено място доказателства за поставянето на знаци, с които се въвежда различна от законово определената максимална скорост. Служителите разполагащи технически средства за контрол на скоростта имат задължение да посочват каква е максимално разрешената скорост за участъка, в който извършват контрол. За настоящия съдебен състав не е известно в [населено място], на бул. В. В., някога да е била разрешена максимална скорост по-висока от 50 км./ч. Освен това, доколкото максималната разрешена скорост в населено място е 50 км/ч, е въведена със ЗДвП, то наличието на поставени знаци, увеличаващи максимално разрешената скорост следва да се докаже от жалбоподателя, тъй като липсата на такива знаци е отрицателен факт, който не подлежи на доказване.

В заключение следва да се има предвид, че водачът е длъжен винаги да спазва ограниченията на скоростта, независимо дали ще е поставен под угрозата да бъде видеозаснет или не. Скорост 103 км./ч. за населено място е твърде висока скорост, създаваща реална предпоставка за реализиране на ПТП. С наложената глоба се постига целта на административното наказание – да насочи нарушителя към спазване на установения от закона ред при управление на МПС в градски условия.

В крайна сметка, настоящия съдебен състав счита, че нарушението е установено безпротиворечиво, като извършено от жалбоподателя, който е управлявал лекия автомобил, което е установено от контролните органи по надлежния ред за това, чрез техническо средство, за което нарушителя е санкциониран по съответния за това ред, чрез издаване на АУАН и след това на НП, съдържащ всички предписани от закона реквизити. При издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да доведат до неговата отмяна.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение следва да бъде оставено в сила. Не са налице и основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл. 218, ал. 2 от АПК във вр. чл. 209, т. 1 и т. 2 от АПК.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на юрк. В., съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, предвид фактическата и правна сложност в минималния размер от 80,00 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IX-ти касационен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1871 от 27.05.2022 г., постановено по НАХД № 988/2022 г. на Софийски районен съд, 98-и състав.

ОСЪЖДА С. Н. С., с ЕГН [ЕГН] ДА ЗАПЛАТИ на СДВР сумата от 80 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.